

Terézia Kontová, 34 rokov, Žilina

## I. Johnova robota

John sedel za stolom a písal.

Stôl stál uprostred prázdnej haly a prázdna hala stála uprostred zchátratej opustenej budovy.

John mal len papier a pero.

Celé toto miesto bolo súčasťou smetiska, široko ďaleko bez stopy ľudského osídlenia.

John pilne pracoval, ledva lapal dych. Toto bolo jeho zamestnanie.

Laura sa ho pýtala veľa krát – kto ho zamestnáva, komu sa s prácou zodpovedá. Vždy a znovu jej odvetil, že pracuje pre americký kongres a zodpovedá sa samotnému prezidentovi Spojených štátov. Laura mu dlho neverila, lebo jeho plat bol malý. Ale keď to opakoval stále dokola, uverila mu.

John bol obklopený odpadkami a prachom. V práci nemal ani upratovačku.

Za osem hodín bol s prácou hotový. Zobral papiere a zamieril do kongresu.

Keďže Johnov nadriadený bol naozaj prezident Spojených štátov, ľahko prešiel kontrolami a ochrankou. Vstúpil do kongresu presne v momente, kedy mal prezident reč za mikrofónom.

John povedal do jeho mikrofónu: „Pán prezident, moja práca je hotová.“

Prezident zobral od Johna jeho papiere a odpovedal do mikrofónu: „Budeme hlasovať za tieto zákony...“

A potom čítal presne to, čo John napísal.

Johnova práca bola totiž navrhovanie zákonov pre prezidenta a kongres.

Keď poslanci začali hlasovať, John odišiel. To už jeho práca nebola, takže ho to nezaujímalo.

Ako mizol za dverami, zakričal cez celý kongres, až k prezidentovi: „Náhlim sa, lebo s manželkou sa pokúšame o dieťa.“

Prezident zahlásil do mikrofónu: „Páni, náš John sa snaží s manželkou o dieťa. Veľa šťastia, John!“

John to už skoro nepočul, lebo odchádzal z kongresu preč. Išiel rovno domov.

Laura sa ho pýtala, ako bolo v práci. Čo je nové.

John jej povedal, že bežná rutina. Ale že má svoju prácu rád, lebo pracovať pre samotného prezidenta je veľká česť. Potom sa však sťažoval, že aspoň upratovačku by mohol mať v práci. Lebo jeho pracovné podmienky boli veľmi chabé.

Laura povedala, že len plat je problém. Lebo budú potrebovať zariadiť detskú izbu, detskú výbavu. A plienky a strava pre dieťa tiež niečo stoja.

John odvetil: „Dobre, drahá. Zapamätám si tvoje želanie. Ak bude príhodná chvíľa, spomeniem to prezidentovi.“

A potom išli do spálne a pokúšali sa o dieťa. V poslednom čase dosť intenzívne.

Nasledujúce ráno John nastúpil na autobus, prestúpil na iný autobus, až sa dostal ďaleko za mesto, na smetisko, kde bola zchátralá opustená budova – miesto výkonu jeho práce.

Ale tento raz tam na neho čakal samotný prezident.

Prezident povedal Johnovi: „Navrhuješ mne a kongresu zákony, ale pracuješ v takýchto strašných podmienkach! Manuálni pracovníci majú lepšie pracovné podmienky ako ty. Som nešťastný, že som to zistil.“

„Ďakujem, pán prezident. Máte pravdu. Nikdy som sa ešte nestiažoval.“

„Mám podriadených, a tí majú podriadených, a tí ďalších, a oni ďalších. A niekto celkom bezvýznamný, úplne dole, je zodpovedný za pridelenie tohto pracovného miesta tebe.“

„Keď niekto taký v nejakej krajine zlyhá a uloží niekomu na krky neľudské trápenie, s ktorým si dotýčný nevie rady a nemá nikoho, kto by mu pomohol, vtedy pomôže len prezident. Lebo od toho prezident je.“

„Súhlasím. Denne zachraňujem životy chudákov, ktorí žijú ako zvieratá, lebo im poskytnem nový domov od štátu. Zachraňujem manželstvá, keď jeden z manželov nedostane vízum do domovskej krajiny toho druhého. A teraz pomôžem tebe, lebo je to moja povinnosť, už len z toho dôvodu, že pracuješ priamo pre mňa.“

John vzal papiere a pero a nastúpil s prezidentom do helikoptéry, čo stála pred budovou.

Náhle videl smetisko zo vzduchu, ako sa od neho vzdďaľuje a je menšie a menšie, až sa zmení na malú škvrnu v diaľke pod helikoptérou.

Prezident nariadil pilotovi, kam ich má vziať.

„Kam ideme?“ spýtal sa John.

„Do nového miesta výkonu tvojej práce. V centre mesta,“ povedal prezident.

A za chvíľu pristáli pred Hotelom Hilton.

Prezident vzal Johna do prezidentského apartmánu na vrchnom poschodí hotela. Povedal mu, že tento prezidentský apartmán je odteraz jeho novým pracoviskom. Bude tu denne chodiť a zákony nebude nosiť do kongresu, ale priamo do rúk recepčnému, ktorý ich predá osobe na to poverenej.

John sa samozrejme potešil.

V prezidentskom apartmáne bola veľká manželská posteľ.

Prezident sa na nej uvelebil a sledoval Johna.

John si teda sadol za stôl, vyložil papiere a pero z jeho kapsy, a začal písať nové zákony, ktoré prezident neskôr predloží na schválenie kongresu.

Keď bol hotový, papiere odovzdal prezidentovi.

Prezident mu poďakoval a sľúbil, že ho občas v práci navštívi a skontroluje. Ale že nadnes je to od neho všetko. A chystal sa odísť.

Vtedy si však John spomenul na sľub, ktorý dal manželke, že poprosí prezidenta o zvýšenie platu teraz, keď plánujú s Laurou rodičovstvo.

Prezident ho objal a povedal: „Isteže, priateľu.“

S týmito slovami sa rozlúčili.

John doma všetko povedal svojej manželke. Ju, samozrejme, zaujímal predovšetkým nový Johnov plat. Ale potom jej na napadlo: „Hilton Hotel, hovoríš? Prezidentský apartmán a manželská posteľ? A čo keby sme sa tam snažili o dieťa?“

„Dobre, drahá, znie to ako dobrý nápad. Ale len za zamknutými dverami. Lebo prezident mi sľúbil, že ma tam občas navštívi. Nemôže nás vidieť nahých, uprostred milovania!“

Laura, s vážnym výrazom v tvári, súhlasila.

A tak John odvtedy v práci pracoval, aj sa miloval s manželkou.

Zistil však, že jeho práca je teraz oveľa väčšia drina ako predtým. Lebo Laura pilne rušila tok jeho myšlienok každú možnú chvíľu, keď ho volala znovu a znovu do postele. A jemu dalo oveľa viac úsilia a času napísať to, čo predtým ľahko zvládal.

Ale za mesiac mu to prišlo nepodstatné, lebo na jeho výplatnej páske sa objavilo niekoľko tisíc dolárov. Takže tá drina za to rozhodne stála.

Laura kypela šťastím: „Čím viac roboty v práci máš, tým väčšiu výplatu dostávaš.“

„Isteže, miláčik. Za každým úspešným mužom je jeho úspešná manželka.“

Laura to pochopila tak, že ho treba v práci volať do postele častejšie ako predtým. John si vzdychol, lebo to nemal na mysli. Ale podriadil sa, lebo predsa len, manželské povinnosti boli príjemné povinnosti.

John dieťa chcel a tiež mal rád sex.

Bol si istý, že čoskoro dieťa naozaj počnú.

Pri toľkej drine.

## II. Johnov najdôležitejší zákon

John sedel v prezidentskom apartmáne. Navrhoval ďalší zákon. Skladal tie správne slová do tých správnych viet. Pričom pracoval len s perom a papierom, nemal na prácu nič iné.

Všetky jeho zákony sa týkali životov občanov. Ale vždy boli navrhnuté len tak, ako si on sám zmyslel.

John bol kedysi výnimočné dieťa. Už keď nosil plienky, rátal do tisíc. Číslice boli jeho prvé slová a číslicami pomenúval ako dieťa všetko okolo seba.

Keď mal šesť rokov, rátal kravy, ktoré boli na predaj. Rátal kurence, ktoré sa kupovali. Rátal poštové holuby, ktoré sa vysielali do cudziny.

Keď bol John tínedžer, rátal peniaze. Zvykol hovoriť: „Som človek a ľuďom patria peniaze.“ Pričom sám seba označoval za človeka, ktorému najviac prináležia peniaze.

Rátal peniaze na tých správnych miestach a tým správnym ľuďom – v správnej chvíli. A keď ich dorátal, peniaze sa znásobili. A on všetky tie peniaze pobral.

Keď mal už celé vrecia peňazí a on ich nikdy nedal do banky, rozhodol sa dať ich na charitu. A to mame, otcovi, sestrám, bratom, strýkom a tetám. Hovorieval: „Chcem začať rátať peniaze od znovu, a preto chcem začať od nuly.“

Takto John vyrastal.

Keď bol dospelý, prestal rátať peniaze. Začal rátať ľudí.

Chodil v dave a rátal ľudí s okuliarmi, bez okuliarov. Ľudí bez jedného zuba, bez dvoch zubov, bez troch zubov...

Až si ho všimol jeden kongresman.

Kongresman bol piatym človekom v ten deň, ktorý mal znamienko na pravom líci. John si značil do papierov, že narátal ďalšieho človeka, keď mu kongresman, stojici vedľa Johna, povedal: „Máš veľký talent. Pod' do politiky!“

A tak začala Johnova skutočná práca a kariéra v kongrese.

Začal pre kongres rátať pecne chleba, tabličky čokolády, kocky cukru. Rátal pacientov na onkológii, kupujúcich v radoch supermarketov. Rátal mŕtvych na cintoríne. Všetko toto bolo treba zrátat' na úspešné riadenie krajiny.

A tak rátal a rátal. A bol známejší a známejší.

Až ho jedného dňa kongres povýšil na pozíciu, ktorú teraz vykonával. A tak začal navrhovať zákony na schválenie kongresom a prezidentom Spojených štátov amerických.

Viac nerátal, už len písal a písal zákony.

Johnova práca pripomínala umenie. S tým rozdielom, že John využíval svoje vedomosti, ktoré kedysi nadobudol rátaním a rátaním, všetkého možného.

V ten deň John prepisoval zákon pre besných ľudí.

Stará verzia zákona znela takto: „Besní ľudia nemôžu opustiť svoj dom, kým sa buď nevylicia alebo nezomrú.“

Tento zákon bolo treba opraviť, lebo John cítil isté slabiny v starej verzii. Tak sa domnieval a na základe svojej domnienky konal.

Aby zákon prerobil čo najlepšie, rozhodol sa navštíviť nejakého besného človeka u neho doma. Išiel na najbližšiu veterinárnu kliniku, identifikoval sa a požiadal o informácie.

Keďže pracoval pre prezidenta, okamžite mu potrebné informácie boli poskytnuté.

Dostal kontakt na besného Petra, ktorý býval tam a tam.

Nuž John besného Petra išiel navštíviť. Mal len pero a papier.

Petra našiel na jednej dedine, v malom domčeku. Domček bol strážený políciou.

Vošiel do domu a dostal sa až k Petrovi, ktorého našiel pripútaného reťazami k posteli, v jeho spálni, v kazajke, akú majú blázni.

John sa spýtal odborníkov, ktorí sa o neho starali: „Čo sa mu stalo?“

Doktor povedal: „Pohryzla ho besná mačka. Už zomiera, niet pre neho nádeje.“

„Preto kazajka a reťaze?“

„Áno, preto.“

John trval na tom, aby ho lekár informoval kompletne.

Nuž lekár povedal celý príbeh besného Petra: „Dlho tajil besnotu a skrýval sa vo svojom dome, lebo sa bál zákona, ktorý besných ľudí, ako je on, pokladá za zločincov. Vsugeroval si, že on je zdravý a mačka, ktorá ho pohryzla, besná nie je. A tak nešiel do lekárne, nešiel k doktorovi, a keď sa na ňom začala prejavovať besnota, bolo už neskoro. Polícii ho nahlásil jeho sused. Výsledok je pred vami.“

John pochopil z povedaného, že Peter je zločinec. Lebo besný Peter bol nebezpečný pre zdravých ľudí mimo jeho domu. O tom nebolo treba diskutovať. Navyše, Peter bol bez pochyb vinným, lebo odmietol ísť do lekárne, pre injekciu proti besnote, alebo k doktorovi, bezprostredne po tom, ako ho mačka pohryzla. Keby bol šiel, injekcia by mu bola aplikovaná včas. Navyše, mohol sa dať očkovať proti besnote dávno predtým, ako sa mu toto prihodilo a tak by sa nič nebolo stalo. Nič Petra neospravedlnilo.

Vtedy to Johnovi zapáľilo. Hneď vedel, ako má upraviť zákon pre besných ľudí.

Povedal Petrovi: „Ukázal si mi, ako urobiť spoločnosť bezpečnejším miestom pre život. Doteraz sa besní ľudia mohli voľne pohybovať vo svojich domoch, kým nezomreli alebo nevyzdraveli. Ale ja prepíšem zákon o nich tak, že hneď po diagnostikovaní besnoty budú nielen väznení vo svojom dome, ale aj pripútaní reťazami k posteli a oblečení do kazajky. Kým nezomrú alebo nevyzdravejú.“

Vtedy lekár potriasol Johnovým plecom: „Vaša žena vás prišla pozrieť.“

John sa veľmi potešil: „Moja manželka ma prišla pozrieť? Naozaj?“

Zrazu pred ním stála Laura: „Miláčik, nenašla som ťa v hoteli, nuž som sa vydala po твоjich stopách a našla som ťa na tejto adrese. Všetko mi povedal recepčný.“

Laura mala veľké modré oči, ktoré sa ligotali vo svetle slnka, ktoré prenikalo do spálne besného Petra, kde stáli. Povedala: „Som tehotná.“

„Kedy a ako?“ John zalapal dychom.

„Pred dvoma týždňami, v prezidentskom apartmáne. Si šťastný?“

John odvetil: „Áno, urobila si ma práve najšťastnejším mužom na svete. Pozri sa na tohto besného človeka. Keď som ho tu našiel, bol som šťastný, že nie som v jeho koži. Ale teraz som ešte šťastnejší, lebo budem otcom.“

John vzal Lauru za ruku a obidvaja vybehli z domu besného Petra natešení a vysmiati.

Rozbehli sa do kina, na masáže, na drahú večeru. Pili a jedli, zabávali sa. Oslavovali.

Až neskoro v noci skončili v prezidentskom apartmáne Hotela Hilton. Bolo to luxusné miesto na oslavu. Zároveň do bolo miesto výkonu práce Johna.

„Miláčik, niečo ti chcem povedať. O práci. Nevadí?“

„Isteže nie.“

„Ten besný Peter, ktorého sme dnes stretli. Rátal som jeho vrásky, slzy a hlboké vzdychy. Rátal som tak, ako som zvykol rátať kedysi dávno, keď som bol dieťa a tínedžer. Už celé roky nerátam, ale dnes som u tohto besného Petra znovu rátal. A vyrátal som, že mi je ho moc ľúto.“

„A čo s tým urobíš, miláčik?“

„Myslel som, že upravím len zákon pre besných ľudí. Ale urobím niečo viac. Besnota je len jedna z možných prenosných nebezpečných chorôb. Je veľa takých chorôb, ako je besnota. A tak som sa rozhodol, že budem chrániť spoločnosť, do ktorej sa naše dieťa narodí.“

„Ako to chceš urobiť?“

„Ako bol tento muž reťazami pripútaný k posteli a uväznený v kazajke, tak každý človek chorý na podobnú prenosnú chorobu bude pripútaný reťazami k posteli a uväznený v kazajke. Hneď po jej diagnostikovaní. Takto ochránim spoločnosť. Takto ochránim aj naše dieťa.“

„Si taký súcitný, drahý. Taký prezieravý zároveň.“

Potom John vstal a sadol si za stôl. Bol predseda na mieste výkonu jeho práce. A tak pracoval.

Vytvoril úplne nový a revolučný zákon, ktorý následne schválil konres aj prezident.